

ни едно отъ тегла та, ни единъ отъ ужаси ти, които е тя побрала въ нѣдра та си. Имате сила и властъ и всичко можете ни зе — нъ никога тѣхъ! Поробени, смазани, забравени, исключени отъ ликъ тъ на народи ти, ний има, може би, да испитаме оште много злочестини. Паша, само една злочестина не ште ни мине прѣзъ глава та : нѣма никога да падне тая прѣграда, която наше то мъченичество е поставило между насъ и васъ . . . Който говори за свои ти страдания, той ги е наполовина забравилъ. Наши ти са отъ тия, които се не забраветь. День тъ на отмъщение то, паша, може съ вѣкове оште да се забави. Тии ште останатъ всякога, като залогъ неразрушимий, да свидѣлствувать, че ний сме господари ти, а вий похитители ти . . .

Тахсинъ паша.

Старче, ученикъ на шестнайсе години не би говорилъ друго-яче въ запалваніе то на мозъкъ тъ си. За това ли си стигналъ на тия години? . . . Възраст та е слънце то на умъ тъ . . . Нъ слънце то не е еднакво благодѣтелно за всички ти плодове, нито възраст та за всички ти умове . . . Тя е била гибелна за твой тъ, старче ! . . .

Найденъ.

Подигравка та ти е прѣсилена, паша. Тя не ти прилѣга. Заштото паласка та не свѣти на кръстъ тъ ти, мислишь ли да измамишь нѣкого, че и турска та на-тура е издѣхнала въ тебе? . . .

Бееви ти, *(сѣ яростъ помежду си)*.

И търпи . . . и не го смаже съ единъ ударъ ! . . .

Найденъ.

Дай имъ да си отдѣхнатъ на тия бееве и аги . . . Не видишь ли? Прѣструваніе то ти подига пѣна на уста та имъ . . . Тии не разбиратъ, че змия та задържа ядъ тъ си, за да ухапе по-силно . . .

Тахсинъ паша.

Като те слушамъ, старче, не гнѣвъ подигатъ въ мене бесмисленни ти ти думи ; питамъ се, тая ли ште бѣде награда та за добрини ти, които царъ тъ излива